

RESSÒ DE LA PARAULA

Cridats a ser testimonis d'esperança (IV)

Un dels personatges de l'Advent, Joan Baptista, vaticinava un Messies fulgurant i un Regne invencible. Però, va arribar Jesús i va modificar aquestes expectatives. El Regne de Jesús és real, però els seus signes externs són ben modestos. A les portes del Jubileu centrat en l'esperança, també a nosaltres ens convé recordar això com a comunitat diocesana per a anunciar l'alegria de l'Evangeli i l'Evangeli de la vida amb signes modestos que estem cridats a realitzar i fer créixer sota l'acció de l'Esperit de Crist.

És una tasca que convoca tota la nostra comunitat diocesana. Com els ceps que no necessiten massa aigua per donar bon vi, els preveres podem en part sadollar la nostra set d'esperança pastoral reconeixent i valorant aquests signes modestos. Tals signes ens alegraran si és viu el motiu de la nostra esperança: La fidelitat d'un Déu Amor manifestat en el lliurament definitiu del seu Fill al món. L'esperança es retroalimenta i es fa fecunda des del lliurament gratuït. Preguntar-se a qui o a què vull lliurar la meua vida, pot revifar l'esperança. Les comunitats parroquials estan acompanyant i confirmant l'esperança de les persones més grans; al mateix temps poden recrear-se com a comunitats samaritanes d'acolliment i integració de la diversitat, espai de consol i de cures per als ferits de la vida i per oferir els sagraments que donen vida. Les Càritas, la pastoral del treball, de malalts i la pastoral intercultural amb els migrants i altres iniciatives anàlogues, contribueixen a regenerar tant l'esperança dels seus destinataris com la de la mateixa comunitat que es deixa transfigurar per ells. La catequesi, al mateix temps parroquial i familiar, i una litúrgia viva seran així mateix portadores d'u-

na esperança realista i indestructible. Les comunitats de consagrats i consagrades, arrelades en els nostres pobles i ciutats, fins i tot enmig d'una sequera vocacional, estan donant un vot de confiança total a Déu que continua salvant per camins desconeguts, poden irradiar en el seu entorn una esperança que traspuja missió compartida, cures, obertura i alegria en l'aflicció. Per alguna cosa són sobretot les i els contemplatius, a l'Església i per al món, signe privilegiat de l'esperança definitiva de la vida eterna al costat de Déu. Cadascun dels

creients, individuals o associats, està convocat a testimoniar l'esperança i afirmar la bondat sempre oberta que sap passar del jo al nosaltres cada vegada més gran, alimentant-se en l'escolta de la Paraula, en la celebració de l'Eucaristia, en la formació cristiana i en l'oració perseverant.

La proximitat de Nadal ens fa girar la mirada a l'essencial de la fe cristiana, el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu. En rigor, només en Déu posem la nostra sencera i absoluta esperança. Però, també l'Església és objecte de la nostra esperança, és a dir, del nostre desig confiat. Desitgem veure-la purificar-se, convertir-se, fer-se més evangèlica i evangelitzadora. Confiar en ella en molts dels seus nivells i realitzacions se'ns fa avui difícil. Per exemple, no podem tornar a fallar a les víctimes d'abusos ni a les víctimes de tota mena de violències. Una mirada realista sap que l'Església, el Poble Sant de Déu, dibuixa al mateix temps una realitat històrica limitada i pecadora, al costat del que Déu vol i li demana que sigui. Déu mateix és garantia dels seus aspectes lluminosos i de la seva santedat. Una fe lúcida ens manté esperançats, conscients dels nostres límits, alliberats i alliberadors d'una mirada depressiva. Estiguem sempre disposats a «donar raó de la nostra esperança» (1Pe 3,15) i de la nostra alegria.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Dues mares... Dues lloances

La proximitat del Nadal apareix ja en la litúrgia d'aquest quart diumenge d'Advent, especialment en la lectura de l'Evangeli.

Una plana deliciosa del relat de sant Lluc: l'encontre de Maria i Elisabet. Dues dones, que porten en el seu si els seus fills que acompliran les promeses divines.

Dues dones que se saluden amb paraules que esdevenen una pregària. L'escena mereix un comentari.

—Per què aquesta pressa de Maria? No pot quedar-se per ella sola el goig de

l'anunci de l'àngel i, sobretot, de la resposta afirmativa a Déu. Qui diu sí a Déu, també diu sí als homes, als necessitats...

—Quan Elisabet sent la salutació de Maria, l'infant saltà en el seu si. Misteriós encontre de Jesús i Joan a través de les seves mares. I l'Esperit serà qui ho omplirà tot. L'obra de l'Esperit és l'obra de Déu. El mateix Esperit que fecundà les entranyes de Maria, ara fa esclatar de joia Elisabet mentre l'infant saltà en el seu si.

—«Beneïda entre totes les dones...». Aquestes paraules formen part, juntament amb la salutació de l'àngel, de la pregària de l'Ave Maria. Dues salutacions per a una mare singular i única.

—«Beneït és el fruit...». Acció de gràcies a Maria pel fruit beneït del seu ventre. El fill fa gran la mare.

—«Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor...». Aquestes dues dones, aquestes dues mares estan immerses en un misteri. L'acció de Déu és desconcer-

tant i la manera de procedir de qui està ple de l'Esperit meravel·la els altres.

—«Feliç tu que has cregut...». Aquesta expressió, sortida espontàniament, és l'autèntica afirmació del que està passant: la fe és encara avui la que fa present Déu en el món. Maria és «l'arca de la Nova Aliança» diem en les lletanies, perquè Déu habita en ella. Des d'aleshores, Déu ja no vol habitar més en objectes, sinó en el cor de les persones.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Llamados a ser testigos de esperanza (IV)

Uno de los personajes del Adviento, Juan el Bautista, vaticinaba un Mesías fulgurante y un Reino arrollador. Pero llegó Jesús y modificó esas expectativas. El Reino de Jesús es real, pero sus signos externos son bien modestos. A las puertas del Jubileo centrado en la esperanza, también a nosotros nos conviene recordar esto como comunidad diocesana para anunciar la alegría del Evangelio y el Evangelio de la vida con signos modestos que estamos llamados a realizar y hacer crecer bajo la acción del Espíritu de Cristo.

Es una tarea que convoca a toda nuestra comunidad diocesana. Como las vides que no necesitan demasiada agua para dar buen vino, los presbíteros podemos en parte saciar nuestra sed de esperanza pastoral reconociendo y valorando estos signos modestos. Tales signos nos alegrarán si está vivo el motivo de nuestra esperanza: La fidelidad de un Dios Amor manifestado en la entrega definitiva de su Hijo al mundo. La esperanza se retroalimenta y se hace fecunda desde la entrega gratuita. Preguntarse a quién o a qué quiero entregar mi vida, puede reavivar la esperanza. Las comunidades parroquiales están acompañando y confirmando la esperanza de nuestros mayores, al mismo tiempo pueden recrearse como comunidades samaritanas de acogida e integración de la diversidad, espacio de consuelo y de cuidados para los heridos de la vida y para ofrecer los sacramentos que dan vida. Las Cáritas, la pastoral del trabajo, de enfermos y la pastoral intercultural con los migrantes y otras iniciativas análogas, contribuyen a regenerar tanto la esperanza de sus destinatarios como la de la misma comunidad que se deja transfigurar por ellos. La catequesis, al mismo tiempo parroquial y familiar, y una liturgia viva serán asimismo portadoras de una esperanza realista e inquebrantable. Las comunidades de consagrados y consagradas, arraigadas en nuestros pueblos y ciudades, incluso en medio de una sequía vocacional, están dando un voto de confianza total a Dios que sigue salvando por caminos desconocidos, pueden irradiar en su entorno una esperanza que sabe de misión compartida, cuidados, apertura y alegría en la aflicción. Por algo son sobre todo las y los contemplativos, en la Iglesia y para el mundo, signo privilegiado de la esperanza definitiva de la vida eterna junto a Dios. Cada uno de los creyentes, individuales o asociados, está convocado a testimoniar la esperanza y afirmar la bondad siempre abierta que sabe pasar del yo al nosotros cada vez más grande, alimentándose en la escucha de la Palabra, en la celebración de la Eucaristía, en la formación cristiana y en la oración perseverante.

La cercanía de la Navidad nos hace volver la mirada a lo esencial de la fe cristiana, el misterio de la Encarnación del Hijo de Dios. En rigor, solo en Dios ponemos nuestra entera y absoluta esperanza. Pero también la Iglesia es objeto de nuestra esperanza, es decir, de nuestro deseo confiado. Deseamos verla purificarse, convertirse, hacerse más evangélica y evangelizadora. Confiar en ella en muchos de sus niveles y realizaciones se nos hace hoy difícil. Por ejemplo, no podemos volver a fallar a las víctimas de abusos ni a las víctimas de todo tipo de violencias. Una mirada realista sabe que la Iglesia, el Pueblo Santo de Dios, dibuja al mismo tiempo una realidad histórica limitada y pecadora, junto a lo que Dios quiere y le pide que sea. Dios mismo es garantía de sus aspectos luminosos y de su santidad. Una fe lúcida nos mantiene esperanzados, conscientes de nuestros límites, liberados y liberadores de una mirada depresiva. Estemos siempre dispuestos a «dar razón de nuestra esperanza» (1Pe 3,15) y de nuestra alegría.

† Xabier Gómez García

Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Iniciem el Jubileu de l'Esperança a la nostra diòcesi

El proper diumenge 29 de desembre, festivitat de la Sagrada Família, es farà l'obertura de l'Any Jubilar a totes les catedrals del món, tal com diu la butlla papal. Cal recordar que, a Roma, s'iniciarà uns dies abans, serà el proper 24 de desembre.

A la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat s'ha organitzat una cerimònia, que inclourà un petit pelegrinatge, a les 17.30 h, des de la Casa de l'Església fins a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. Al pati de la Casa de l'Es-

glésia es faran unes pregàries i es llegirà un text de la butlla.

El bisbe Xabier presidirà el pelegrinatge amb una creu i tots els

preveres aniran revestits fins a la Catedral de Sant Llorenç. Tots els feligresos que hi vulguin anar, s'hi podran afegir.

Les persones que no puguin fer-ho, es podran incorporar a les 18 h, aproximadament, quan el pelegrinatge arribi a la plaça de la Vila de la capital del Baix Llobregat.

Abans de l'inici de l'Eucaristia, prevista a les 18.30 h, hi haurà el signe litúrgic i el bisbe Xabier farà el bes a la Creu. La missa començarà amb el ritu de l'aspersió baptismal.

El bisbe Xabier assisteix a la Trobada de l'arxiprestat de Piera-Capellades a Carme

Aquest 6 de desembre, tal com ja és tradició a l'arxiprestat de Piera-Capellades, s'han aplegat, amb el bisbe Xabier, a la població de Carme. Aquestes trobades abans de la pandèmia eren en forma de sortida arxiprestal, i anaven cada any en autobús a un lloc o altre. La pandèmia i les dificultats de moure gent, respectant les distàncies, els van fer canviar el format de la Trobada. Actualment, en lloc de llogar un autocar per anar a conèixer altres indrets, van optar per trobar-se a Vallbona d'Anoia i conèixer el poble.

A vegades, anem a conèixer altres realitats i no coneixem els veïns. Els organitzadors ens expliquen que aquesta Trobada l'han fet també amb aquest sentit i aquest any ha tocat a Carme.

El format de la Trobada ha estat primer una pregària, per passar a conèixer el poble, amb l'ajuda d'«Anoia Patrimoni» que els va fer una visita guiada. Després van anar al Casal del poble on, amb l'ajuda de la Delegació de Pastoral Seglar encapçalada per la Mercè Lajara, els van ajudar a treballar sobre la vo-

cació del cristià, o sigui a què ens crida Déu com a batejats.

Al final de l'acte, el nostre bisbe Xabier els va dirigir unes paraules que els van esperonar a seguir sent portadors de Crist als altres.

Cal agrair a l'Ajuntament de Carme la seva col·laboració, la implicació dels feligresos de Carme, i l'assistència d'unes 60 persones de l'arxiprestat, i que el nostre bisbe es fes present en la trobada, des de la proximitat i la senzillesa.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «La fragància de Crist es desprèn dels "fruits de l'Esperit", que són "amor, alegria, pau, magnanimitat, benignitat, bondat, fidelitat, mansuetud, domini de si" (Gal 5,22). Què meravellós és trobar una persona que tingui aquestes virtuts!» (21 d'agost).

@Pontifex_es: «Vivim en un món en guerra, amb crisi i conflictes permanents. Busquem saviesa i força per a veure més enllà dels núvols, per a llegir els signes dels temps i, amb l'esperança que genera la fe, inspirar els joves en particular

perquè treballin per un demà millor» (24 d'agost).

@Pontifex_es: «Jesús et demana una mirada que no es detingui en l'exterior, sinó que vagi al cor; una mirada que no jutgi, sinó que aculli. Perquè només l'amor cura la vida» (26 d'agost).

@Pontifex_es: «Benvolguts germans i germanes, unim els nostres cors i les nostres forces, perquè els mars i els deserts no siguin cementiris, sinó espais on Déu pugui obrir camins de llibertat i fraternitat» (28 d'agost).

Francesc Torralba imparteix una conferència a la Casa de l'Església

El dimarts 10 de desembre, al matí, en el marc de les trobades de formació del clergat de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el Dr. Francesc Torralba va compartir la seva reflexió sobre **la força de l'esperança**.

Al llarg de la seva aportació va provar de donar legitimitat intel·lectual a la proposta d'esperança cristiana en una època de moltes foscor i deseniscos d'una manera particular a occident.

Va començar la seva dissertació en la mirada de sant Tomàs d'Aquino, que parlava de l'esperança com d'aquella virtut que ens predisposa a confiar que el *bé difícil* serà assolit, no pas per l'esforç humà sinó per la confiança en que Déu tot ho pot, com ens mostra en el text bíblic la paternitat d'Abraham, la victòria de David contra Goliath o la resurrecció de Llàtzer.

Va glossar les quatre comprensions de la història de les que trobem moltes expressions en la cultura actual: la que creu que és circular com ho són les estacions de l'any, la que creu que és un ca-

mí que va del paradís al desastre i que sostenen els qui pensen que els temps passats havien estat millors, la dels qui creuen que és un camí per establir el paradís a la terra com sostenen els que creuen en el paradigma tecnocràtic i, finalment, la

que l'entén com el camí cap a un futur lluminós i una vida plena que ens és donada i que acollim per la fe. Aquesta darrera és la que sosté la mirada cristiana, fonamentant-la en el naixement i en la Pasqua del Senyor, que ha parlat i s'ha compromès amb la història humana.

Aquesta esperança està lligada a l'acció, que troba escletxes i entreveu possibilitats que ens permetin avançar, fent tot allò que és a les nostres mans i confiant que Déu pot fer fins l'impossible.

I aquesta esperança, per a ser comunicada, ha d'encarnar-se en la fragilitat de la història de les persones, ha de cercar la proximitat i partir de l'escolta atenta de l'experiència de l'altre i la pròpia per a poder ser comunicada i rebuda amb humilitat, comunicant també la convicció que som sostinguts per l'infinit.

Després va seguir una estona de conversa en l'esperit en petits grups per acollir l'aportació que havíem rebut, diverses informacions diocesanes i un dinar de germanor.

La basílica de la Mare de Déu de la Mercè s'omple de joves amb motiu de la Vetlla de la Immaculada

El dissabte 7 de desembre, al vespre, a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona, es va celebrar la tradicional Vetlla de la Immaculada. Una jornada de pregària organitzada per les tres delegacions de Pastoral de Joventut de la Província Eclesiàstica de Barcelona (PEB), és a dir: Església Jove Barcelona, Delejove de Terras-

sa i Església Jove Sant Feliu de Llobregat. Un grup de joves provinents de diferents parròquies del nostre bisbat, va participar d'aquesta vetlla de pregària.

Poc a poc, la basílica de la Mare de Déu de la Mercè s'anava omplint de joves que, d'arreu dels tres bisbats, anaven aplegant-se per encomanar-se a la Mare de Déu i fer amb ella aquest doble pelegrinatge: el de l'Advent (disposant els nostres cors per viure amb plenitud el naixement de l'infant Jesús), i el del Jubileu de l'Esperança que, per als joves, es viurà a Roma del 27 de juliol al 3 d'agost. La vetlla de pregària resseguia el lema: «No tinguis por, el Senyor és amb tu», paraules que l'àngel li va adreçar a Maria en el moment de l'Anunciació.

La vetlla la va presidir el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Xabier Gómez, el qual va recordar la necessitat de desvetllar els propis sentits per tal de poder descobrir, fer experiència d'aquest Déu que és Amor i que s'ofereix per tota la humanitat. En un món, tal com van dir, «accelerat i carregat de males

notícies», el bisbe Xabier va convidar els joves a «dir als nostres problemes que tenim un Déu que ens estima!».

La vetlla de pregària va acabar amb la tradicional veneració de la imatge de la Mare de Déu que presideix la basílica, tot convidant els joves a participar del Jubileu de l'Esperança en els respectius pelegrinatges organitzats des de les delegacions de Joventut.

AGENDA

- **Missa de la Nit de Nadal.** Dimarts 24 de desembre de 2024, a les 23 h, a la Catedral de Sant Llorenç.
- **Eucaristia al Centre Penitenciari de Brians I i II.** Dimarts 24 de desembre, presidida pel bisbe Xabier, al Centre Penitenciari de Brians I a les 11 h i a Brians II a les 16.30 h.
- **Eucaristia a la parròquia Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat.** Dimecres 25 de desembre, a les 12 hores, presidida pel bisbe Xabier.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Mt 3,1-4.23-24 / Sl 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prevere de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, vg. i mr.

24. ■ Dimarts [2S 7,1-5.8b-12. 14a.16 / Sl 88 / Lc 1,67-79]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa.

25. □ Dimecres. [Nit: Is 9,2.4.6-7 / Sl 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Alba: Is 62,11-12 / Sl 96 / Tt 3,4-7 / Lc 2,15-20. Dia: Is 52,7-10 / Sl 97 / He 1,1-6 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)].

Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judea.

26. ■ Dijous [Fets 6,8-10; 7,54-59 / Sl 30 / Mt 10,17-22]. Sant Esteve, diaca i protomàrtir (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i mr.; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

27. □ Divendres [1Jo 1,1-4 / Sl 96 / Jo 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident a Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.

28. ■ Dissabte [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents,

mrs. a Betlem i rosalía; santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. □ Diumenge vinent, la Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Sir 3,3-7. 14-17a / Sl 127 / Col 3,12-21 / Lc 2,41-52 (o bé: 1Sa 1,20-22.24-28) / Sl 83 / 1Jo 3,1-2.21-24 / Lc 2,41-52]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

Diumenge IV d'Advent (C)

COMENTARI

«Déu meu vinc a fer vostra voluntat»

Som ja a les vigílies de Nadal. La litúrgia ens fa reviure aquesta proximitat. La primera lectura ens recorda: *Tu Betlem Efrata, petita per a figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el qui ha de regir Israel.* Aquesta profecia del segle VIII abans de Crist es realitza justament en el naixement de Jesús: ell es qui regirà Israel no solament l'Israel de la carn sinó tots els descendents d'Abraham, l'Israel de la fe. *El seus orígens són llunyans, des dels temps eterns. Es presentarà a fer de pastor amb la majestat del seu Déu. I viuran en pau, perquè serà gran d'un cap a l'altra de la terra. Ell serà la pau.* Per això a Jesús l'anomenem príncep de la pau. La pau són tots els béns desitjables. La profecia de Miquees no li escau a ningú més que a Jesús. A l'Evangeli ens trobem Maria *que va decididament a la Muntanya*, a trobar-se amb la seva cosina Elisabet. Maria espera el seu fill, com també Elisabet. La presència en el seu si del seu fill la porta a ajudar a la seva cosina, decididament. No es queda a casa tranquil·lament a esperar el moment del part. I Elisabet confessa: *Tan bon punt he sentit la teva salutació el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes.* La presència de Jesús en el si de Maria porta una imensa alegria. I la seva cosina reconeix que Maria és una dona de fe: *Feliç tu que has cregut!* La fe l'ha portat a ajudar a Elisabet. La segona lectura ens recorda l'actitud de Jesús en néixer: Crist deia a Déu quan entrà al món: *Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.* La missió de Jesús no consistirà en oferir sacrificis al temple: *Les oblacions i els sacrificis no els volem ni els exigim, encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que la llei prescrivía.* Jesús ha vingut a ensenyar-nos a fer sempre la voluntat de Déu. Aquesta és l'ofrena que el Pare demana al seu Fill i a tots nosaltres. Que siguem, com Maria, homes i dones de fe, disposats a ajudar els nostres germans, sense pensar en nosaltres mateixos.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia de Miquees (Mi 5,1-4a)

Això diu el Senyor: «Tu Bet-Lèhem Efrata, petita per figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el qui ha de regir Israel.» Els seus orígens són llunyans, des dels temps eterns. Els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill; aleshores la resta dels germans tornarà cap al poble d'Israel. Es presentarà a fer de pastor amb la majestat del seu Déu, amb la glòria del nom del Senyor. I viuran en pau, perquè ara serà gran d'un cap a l'altre de la terra. Ell serà la pau.

► Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,5-10)

Germans, Crist deia a Déu quan entrà al món: «No volem oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigim l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.» Primer ha dit: «Les oblacions i els sacrificis, l'holocaust i l'expiació, no els volem ni els exigim», encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que la llei prescrivía. Després afegeix: «Vinc a fer la vostra voluntat.» Adoneu-vos com supprimeix tot el que deia abans i ho substitueix pel que diu després. A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta «voluntat» de Déu.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 1,39-45)

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà; entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.»

► Lectura de la profecia de Miqueas (Miq 5,1-4)

Así dice el Señor: «Pero tú, Belén de Efrata, pequeña entre las aldeas de Judá, de ti saldrá el jefe de Israel. Su origen es desde lo antiguo, de tiempo inmemorial. Los entrega hasta el tiempo en que la madre dé a luz, y el resto de sus hermanos retornará a los hijos de Israel. En pie, pastorea con la fuerza del Señor, por el nombre glorioso del Señor, su Dios. Habitarán tranquilos, porque se mostrará grande hasta los confines de la tierra, y éste será nuestra paz.

► Salmo responsorial (79)

R. *Oh Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece. / Despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 10,5-10)

Hermanos: Cuando Cristo entró en el mundo dijo: «Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, pero me has preparado un cuerpo; no aceptas holocaustos ni víctimas expiatorias. Entonces yo dije lo que está escrito en el libro: “Aquí estoy yo para hacer tu voluntad.”»

Primero dice: «No quieres ni aceptas sacrificios ni ofrendas, holocaustos ni víctimas expiatorias», que se ofrecen según la Ley.

Después añade: «Aquí estoy yo para hacer tu voluntad.» Niega lo primero, para afirmar lo segundo. Y conforme a esa voluntad todos quedamos santificados por la oblación del cuerpo de Jesucristo, hecha una vez para siempre.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 1,39-45)

En aquellos días, María se puso de camino y fue aprisa a la montaña, a un pueblo de Judá; entró en casa de Zacarías y saludó a Isabel.

En cuanto Isabel oyó el saludo de María, saltó la criatura en su vientre. Se llenó Isabel del Espíritu Santo y dijo a voz en grito: «¡Bendita tú entre las mujeres, y bendito el fruto de tu vientre! ¿Quién soy yo para que me visite la madre de mi Señor? En cuanto tu saludo llegó a mis oídos, la criatura saltó de alegría en mi vientre. Dichosa tú que has creído, porque lo que te ha dicho el Señor se cumplirá.»

Llums als carrers de fosc

per **Mn. Ramon Maria Bosch Vendrell**

Delegat de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

En el primer Nadal, Maria i Josep s'acullen a un lloc ben precari per tenir Jesús: avui en diríem infrahabitatge. Obligats per l'emperador a pelegrinar a Betlem, a l'hostaler no li devien ni sortir els colors a la cara quan els va rebutjar. Al món especulador d'avui tampoc li surten els colors a la cara quan tantes persones, famílies, grans i petits, truquen al cor del món demanant un lloc per viure dignament i amb seguretat. Pelegrins també empesos pels emperadors del món a ser pelegrins per causa de la violència, de la fam, de les guerres, per un atur imprevisit o una malaltia mental. No els surten els colors als nous hostalers quan a les seves cases engalanen pessebres, fent notar la bellesa de la cova; quin Nadal tan bonic amb taules luxosament parades... —«com honorem Jesús amb una bona taula!»; haurem de treure'ns coses de sobre per poder posar les que hem comprat i que ja no ens caben a casa; i tantes altres subtileses.

Els pastors i la bona gent del temps de Jesús, com la bona gent d'avui, es van apropar a l'establia... alguns d'ells tampoc tenien cases (vivien al ras!), o les tenien ben pobres; si més no, no podien oferir una casa a Josep, a Maria i a Jesús, però van oferir el que tenien; es van oferir ells mateixos. Amb la seva presència i, sobretot, amb el seu amor humil i tenaç, van fer que la foscor del poble de Betlem, endurit en el seu negoci, tingués un punt de llum, tan intens, que encara avui resplendeix: la cobdícia, amagada en excuses de paraules grandioses (sistema, economia global, mecanismes de mercat... i altres blasfèmies camuflades) és posada

da a plena llum per la llum de l'Amor.

Les petites llums de la gent bona que vol estimar no tenen la força d'un foc de forn que cremi els sentiments d'egoisme, d'especulació, de pecat que permeten que una part de les persones no siguin reconegudes com a tals, podent gaudir d'allò que, en virtut de la creació, tenen dret. Aquestes

llums poden, però, il·luminar els rostres dels qui, podent aportar solucions, sols s'esforcen a guanyar més i romandre en els poders: el món només pot canviar des de dins del cor de cadascú, i la llum de la bondat pot anar omplint de llum alguna mirada perquè es pugui purificar de la seva ceguesa. És la manera de Déu: Déu, en la seva revolta iniciada a Betlem, no clou

els ulls amb la violència, com ho fa el món, sinó il·luminant-los. No converteix el rival en vençut, sinó en germà pel gran misteri de l'Amor i de la conversió pel testimoni tossut dels qui volen viure en una veritable fraternitat.

Com cada Nadal, des de Càritas ens fem ressò, com tantes altres veus generoses, del càntic del portal: «A la terra pau als homes i dones de bona voluntat»:

- Unim-nos als cants dels àngels que no deixen que el silenci amagui que hi ha germans i germanes nostres que estan vivint al ras, fora de tot refugi de sostre i d'humanitat.
- Unim-nos a la gent bona que posa la seva vida, el seu temps, els seus recursos petits, el seu amor per consolar i ser una petita cabana de caliu humà pels qui són fora via.
- Unim-nos al pla de Déu en la revolta de l'Amor tossut que va recordant l'absurditat d'embellir els carrers, les llars, les taules, els aparadors i els pessebres, sense embellir el cor... Qui es mudaria amb un vestit car i delicat, sense rentar-se després de venir del fangar?

Hosteler, hostelers de tota la història, obriu la porta de la llar i la del cor, perquè tots necessitem ser acollits, ser estimats, i, al final del nostre camí, voldrem poder resistir la mirada de Jesús, acollidor, salvador, sense avergonyir-nos en adonar-nos que l'hem deixat al ras quan ell ens ha trucat: mentre vivim pelegrinant, cada gest d'amor apunta on és el gran Amor, la Font de tot amor. Tots som pobres pelegrins en l'esperança, en la fe i en la caritat.

Llar Montserrat: Una llar per reconstruir vides a Vilafranca del Penedès

per **Francesc Arnàez Bertran**

Responsable de Comunicació i Sensibilització de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

El 15 de novembre de 2024, Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat i Càritas Interparroquial de Vilafranca del Penedès van inaugurar la **Llar Montserrat**, un projecte destinat a oferir un espai segur i digne a persones en situació d'exclusió social i precarietat residencial. Aquesta llar acollirà **12 persones** distribuïdes en un pis compartit per a dones soles i mares amb fills i dos pisos socials per a famílies sense llar. En l'acte d'inauguració, hi van participar **Francisco Romero**, alcalde de Vilafranca, i **Mons. Agustí Cortés**, qui va beneir els nous espais.

L'habitatge com a dret fonamental

La manca d'habitatge digne és una de les crisis socials més greus del nostre temps. Segons el darrer avançament del nou informe **FOESSA**, els problemes d'habitatge afecten **1 de cada 4 llars** a Espanya. Més de **4,6 milions de llars** pateixen dificultats relacionades amb l'accés i manteniment de l'habitatge, mentre que **6,8 milions de persones** destinen més del **70% dels seus ingressos al pagament del**

lloguer. A Catalunya, el FOESSA de 2021 ja alertava que més de **915.000 persones** vivien en habitatges insegurs, i **1,3 milions** ho feien en condicions inadequades.

Aquesta situació afecta especialment les famílies amb menys ingressos, que sovint es veuen obligades a triar entre pagar el lloguer o cobrir altres necessitats bàsiques. Les famílies monoparentals i les persones migrades són els col·lectius més vulnerables, amb un alt risc d'exclusió social.

Un projecte amb visió de futur

La Llar Montserrat és molt més que un sostre. Proporciona **acompanyament social personalitzat, suport i plans d'inserció**, oferint a les persones acollides l'oportunitat de reconstruir les seves vides.

En una segona fase de les obres dels espais cedits a Càritas per les parròquies de Vilafranca, es preveu l'adequació dels baixos com a **espai d'acollida** i despatxos per a l'equip del **Penedès-Garraf**, mentre que l'espai actual del **carrer de la Font** es destinarà exclusivament a **projectes edu-**

catius de Càritas Interparroquial de Vilafranca.

Durant l'acte inaugural, **Ramon Carbonell**, director de Càritas Diocesana, va destacar la importància de la col·laboració entre les **administracions públiques, l'Església i la societat civil** per fer front a la crisi habitacional. **Francisco Romero**, alcalde de Vilafranca, va reafirmar el compromís de l'Ajuntament per trobar solucions reals a l'emergència residencial.

lies, que sovint pateixen discriminació en el mercat del lloguer, es troben amb dificultats extremes per accedir a un habitatge. Amb el suport de la campanya de Nadal, Càritas fa una crida a la solidaritat per transformar aquesta realitat i oferir una oportunitat de futur a les persones en situació de vulnerabilitat.

Un model d'inclusió i dignitat

Projectes com la Llar Montserrat són essencials per construir una societat més justa i inclusiva. Càritas destina actualment **un 20% del seu pressupost a programes d'habitatge**, reafirmant-se com un actor clau en la lluita contra l'exclusió social. A través de la implicació de la comunitat i de la col·laboració amb entitats públiques i privades, es treballa per garantir que ningú hagi de veure un habitatge digne com un luxe inabastable.

Aquest Nadal, **Càritas fa una crida a l'esperança i la solidaritat**, convidant tothom a contribuir a la seva missió d'acollir, acompanyar i donar una nova oportunitat a les persones més vulnerables. Com va dir **Mons. Agustí Cortés** durant la inauguració: «La Llar Montserrat no només ofereix un sostre, sinó també esperança i dignitat».

La campanya de Nadal: Una crida a la solidaritat

El projecte es reflecteix en la **campanya de Nadal 2024 de Càritas**, que porta per lema «**Fes que una llar digna no sigui una carta als Reis**». Aquesta iniciativa convida la societat a sumar esforços per garantir habitatges dignes per a tothom, especialment per a les famílies més vulnerables. El papa Francesc, a l'encíclica *Laudato Si'*, recorda que l'habitatge és un dret fonamental, estretament lligat a la dignitat humana i al desenvolupament de les famílies.

Segons dades de Càritas, el **53% de les llars que acompanyen a Catalunya** són famílies amb fills, moltes d'elles monoparentals. Aquestes famí-

Nous camins per a Càritas: reflexions i repte de futur

per **Francesc Arnàez Bertran**

Responsable de Comunicació i Sensibilització de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

El 16 de novembre, gairebé **200 persones**, entre voluntaris i treballadors, es van reunir a Vilafraanca del Penedès per l'**Assemblea de Càritas Diocesana de Sant Feliu**. Aquesta jornada va ser una oportunitat per compartir experiències i reflexionar sobre els reptes socials actuals. Va començar amb la **ponència «Nous camins per a Càritas»** a càrrec de **Mons. Vicente Martín**, bisbe auxiliar de Madrid, qui va destacar tres camins per al futur de Càritas:

1. **El camí dels últims:** Posar les persones més vulnerables al centre, promovent els seus drets i dignitat.
2. **El camí de la misericòrdia:** Actuar amb compassió i proximitat.
3. **El camí de la renovació:** Fomentar una cultura de l'encontre, la cura de la casa comuna i la convivència intercultural.

Aquests camins haurien de guiar el treball de Càritas per adaptar-se a les realitats socials canviants i per ser una institució més **proactiva i compromesa** amb la societat.

Un Pla Estratègic renovador per afrontar els reptes socials

La jornada va continuar amb la presentació del **nou Pla Estratègic** per als propers **quatre anys**. Aquest pla es fonamenta en la necessitat d'**enfortir el tre-**

ball en equip, escoltar les necessitats emergents i adaptar-se a la realitat de la pobresa i l'exclusió social. L'**objectiu principal** del pla és garantir que les persones acollides siguin **protagonistes del seu procés**, assegurant que se sentin escoltades i acompanyades en totes les seves dimensions.

El pla també proposa **crear espais de participació** perquè les persones acollides puguin contribuir activament a la planificació dels projectes de Càritas. A més, s'estableixen mecanismes per **facilitar l'accés als drets socials**, prioritzant temes com la garantia d'ingressos, salut, habitatge i treball.

Aquesta visió vol consolidar Càritas com un agent actiu de canvi social, amb l'objectiu de treballar perquè es garanteixin **drets socials bàsics per a tothom**.

Un altre punt destacat del pla és la **formació i el suport al voluntariat**, que es considera essencial per enfortir la comunitat i millorar l'acció de Càritas en el territori. Això implica una **coordinació més estreta** amb altres entitats i administracions, amb l'objectiu de millorar la resposta davant la **vulnerabilitat social** i les causes estructurals de l'exclusió.

Una jornada d'esperança i compromís

La trobada es va concloure amb l'eucaristia presidida per **Mons. Agustí Cortés**, president de Càritas Diocesana. En aquest ambient de germanor, es va renovar el compromís de tots els participants amb la missió de Càritas: **acollir, acompanyar i transformar vides**.

La implicació **de les parròquies**, de les comunitats cristianes i de les persones acollides es presenta com un dels pilars fonamentals per avançar en els nous camins de Càritas. Segons un dels participants, «aquestes trobades ens ajuden a sentir-nos part d'un tot on cada persona és imprescindible». Així, Càritas reafirma el seu compromís de ser **un lloc d'esperança**, obrint nous camins per afrontar els desafiaments i construir un futur més just i solidari.

El desig d'una llar

per **Ramon E. Carbonell Pujol**, director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

Tot dret inalienable a la condició de persona no pot acabar essent un desig en una carta als Reis d'Orient. Mai el desig d'un infant de poder gaudir d'allò que li correspon per humanitat ha de ser objecte de mercadeig i per benefici d'uns pocs. De la pau, l'educació, l'amor, els aliments o la casa no se'n pot fer comerç des de l'especulació pel guany, oblidant posar per davant la dignitat i els drets de la persona.

Des de Càritas, aquest Nadal posem novament el focus en la realitat de la manca d'una vivenda digna que pateix tanta gent, realitat que a la nostra diòcesi afecta persones ben properes a nosaltres, grans o joves, famílies amb infants. A Catalunya, la meitat de les famílies amb fills viuen en un habitatge no adequat, és a dir, amb manca de condicions suficients per créixer en un entorn saludable i segur, no compartit amb altres persones que no formen part de la mateixa unitat familiar o mal climatitzat.

Tota la comunitat parroquial i diocesana hauria d'integrar aquestes realitats des de l'acollida i acompanyament comunitari d'aquestes persones i famílies que no tenen un lloc digne on

viure. Cal fer-ho sumant el que uns i altres tenim a l'abast. La Llar Montserrat de Vilafranca del Penedès, que hem presentat aquest desembre, n'és un bon exemple.

Us desitjo un bon i sant Nadal! Que al pessebre, a redós del naixement, a casa vostra, hi hagi lloc per als que necessiten l'escalf de l'amor del petit Jesús.

**Fes que una llar
digna no sigui
una carta als Reis**

**FES
UN
DONATIU**

www.caritassantfeliu.cat
BIZUM: 00526
ES65 2100 5000 5802 0004 2738

Càritas
Diocesana de
Sant Feliu de Llobregat

Allà on
ens necessiten